

- Nem – mondta a lány.
- Kínába.
- Kínába? – kérdezett vissza a lány.
- Igen, oda. Sétálnék a Nagy Falon.
- Megint rövid csönd következett.
- Kína – ismételte a lány. – Oda én is szívesen elutaznék.

Sajó László

CSAK EZT ÉLJEM TÚL

Hess, hess, hess, hess
(Mondóka)

csak ezt éljem túl, az alkonyatot
ahogy a délutánból este lesz
téglaíg veri a vakolatot
a fény, a porban kötél lengedez

csak ezt éljem túl, a délelőttöt
ahogy delet üt a délutánba
tövískoszorúba fészkelődő
csóka csíp, ijesztő pléhutánzat

csak ezt éljem túl, a szürkületet
szikes arca pattog az ikonnak
fekete, mint ördög, nélkületek
mégis felfordulnék nagy titokban

csak ezt éljem túl, az éjszakát
patkány hemzseg minden porcikán
órám a csap, ágyam lesz a kád
bútorfényben fűrészpor szitál

csak ezt éljem túl, a pirkadatot
róka fut körbe, célja a farka
kifordulnék, mégis irha vagyok
nyomomban kóborkutya-falka

csak ezt éljem túl, a reggelt
rézsút, sunyin ront rám a nap
láttam üres sziluettet
vakolatpenész-árnyadat

csak ezt éljem túl, a délutánt
útszéli bádognakrisztusról a
föld felé hull, megáll féluton
másodperctörödék, a rozsdá

csak ezt éljem túl, a szürkületet
pattogzik a napikon ezüstje
az ékágégépen a szünetjelek
vízszintes vonallá sűrűsödnek

csak ezt éljem túl, a derengést
a belémhatoló homályban
a házat, az ólat verem szét
csak mezítláb nevem találjam

csak ezt éljem túl, a napot
moha issza föl taknyomat
mohón, varjúcska száll vakon
ágreccsente az alkonyat

ALFRED EDWARD HOUSMAN

Arra, hogy egy tudós jó verseket ír, vagy megfordítva: egy költő tudósként is nevet szerez magának, akad példa elég, angol nyelvterületen különösen is. A kétféle szerep jól megfér egymással. Alfred Edward Housman (1859–1936) esetében a dolog nem ilyen egyszerű. Ő az irodalom és a tudomány művelését két szigorúan elválasztandó, majd hogyanem összeegyeztethetetlen tevékenységnek tartotta, s óvatosságra intette a tudóst a „veszély”, az irodalmi hajlam esetleges jelentkezése ellen. Saját gyakorlatában e két terület szétválasztása olyan jól sikerült, hogy egyes kortársai két véletlenül azonos nevű személynek vélték a költő Housmant és Housman professzort, aki 1892-től Londonban, 1911-től Cambridge-ben a latin nyelv és irodalom egyetemi tanára volt. Ő maga bizonyára örült ennek a tévedésnek, mint

ahogy azt is igen jó néven vette tudós kollegáitól, hogy jelenlétében sohasem hozták szóba a verseit.

Némi engedményt azonban tett. Londoni professzor korában több esszé jellegetű írást olvasott fel, főleg XIX. századi angol költőkről a University College Irodalmi Társaságában, ahol „*más témákban illetékes*”, „*nagy tudású emberektől*” azt várták el, hogy élvezetesen beszéljenek olyan tárgyakról, „*amelyekről nincsenek szakszerű ismereteik, s amelyekről igazság szerint ki sem nyithatnák a szájukat*”. Ezeknek az előadásoknak a szövegét életében nem engedte megjelenni, holta után pedig, végakarátának megfelelően, e kéziratokat meg kellett volna semmisíteni. Az egyik előadás szövegével kapcsolatban egy barátja megjegyezte, hogy ha Housman rossznak tartja, már ő maga megsemmisítet-